jallad. Kül ta ſalgas, kül aias taggaſi; ei wimaks woind parrata, ſeſt ölle-kuhja alt ſukkad leiti, kuhho üks tedda olli näi-nud pimmedas minnema. Nüüd ta pidi tunnistama, ja öppetaja teggi tal ees-teks ſuurt häbbi teiste ees, ja ſai-s tedda jonega koio. Ka piddi ta pärraſt weel mõndakord luggemas käima, enne kui tedda lahti tehti. Nenda olli häbbi ja kahjo tal korralt käes, ja ommeti ei ſa-nud ta parremaks. Moiſa teul noddis ta teiste kübbarad, wõed, rättikud, ja mis ial kätte ſai, ning ikka arwati temma koh-ta, ja ſe läbbi ſai ta ni ſaggedaste pek-ſta, et iggaühhel hirm kätte tulli. Läks ta killaga liñna, ſiis ei joosnud temma koorm ellades täis, ja tedda pandi öians-ſe poleſt maksma, mis putus, ja wah-hel weel rohkemki. Nacſe ta kül wõt-

tis,

tis, agga ſe mis temmale läks, olli isſe ka pahha loom, mis teisteſt olli üllejäe-tud. Lapſi andis neil kül Jummal ka, agga ei lapſed ſanud öiete katwatud, näggid warga-wiſid ja kombed allati, ja läkſid ſe läbbi hukka. Olleks nüüdki weel mees wõtnud meelt parrandada, ehk ol-leks ſiis weel kõlband innimeste hulka; agga ei ta pañnud kurja himmo wasto, ja ſe läbbi läks wargusſe nou, ikka ſure-maks. Körtſis kus ta mitto aega kur-jaste wiwis, riſus ta wahheſt teekäiad paljaks, kül pandi ſedda makswa ja pek-ſeti peälegi. Siiski ei ta ſeisnud rahhul. Ühhel pimmedal öhtul läks ta ühhe teiſe perre lamba-lauta, ja warrastas lamba ärra. Õnneks aukus koer oue peäl, per-remees läks toaſt ullo alla, ja tundis lau-ta ſeina tagga middagit likumas. Kül

kah-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 19